

Nr 300.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående ändring i lagen den 18 september 1943 (nr 691) om villkorlig frigivning; given Stockholms slott den 27 oktober 1944.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed jämlikt § 87 regeringsformen föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående ändring i lagen den 18 september 1943 (nr 691) om villkorlig frigivning.

GUSTAF.

Thorwald Bergquist.

F ö r s l a g

till

L a g

angående ändring i lagen den 18 september 1943 (nr 691) om villkorlig frigivning.

Härigenom förordnas, att 1, 14 och 20 §§ lagen den 18 september 1943 om villkorlig frigivning skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

1 §.

Den som undergår straffarbete på viss tid, ej under sex månader, eller ock fängelse på minst lika lång tid skall villkorligt frigivas, då han avtjänat fem sjättedelar av strafftiden.

Har jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen förhöjt straff ådömts den som till fullo avtjänat det honom förut ådömda straffet, må villkorlig frigivning som i första stycket sägs ej ske, med mindre straffet efter avräkning av vad han tidigare utstått uppgår till minst sex månader och ej heller förrän den dömde ånyo avtjänat minst fem månader.

14 §.

Förklaras den — — — till ända.

Varder jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen förhöjt straff ådömt den frigivne, gälle i fråga om ny villkorlig frigivning enligt 1 § vad i andra stycket samma paragraf stadgas.

20 §.

Då från gemensamt straff som bestämts jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen avräknas vad den dömde utstått av förut ådömt straff, skall vid tillämpning av denna lag såsom strafftid räknas tiden för det gemensamma straffet.

Såsom strafftid skall jämväl räknas tid under vilken straffet skall anses verkställt på grund av domstols förordnande som i 4 kap. 12 § strafflagen sägs.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1945.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 20 oktober 1944.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, BERGQUIST, BAGGE, DOMÖ, EWERLÖF, RUBBESTAD, OHLIN, ERLANDER, DANIELSON.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Bergquist, anmäler fråga angående *ändring i lagen den 18 september 1943 om villkorlig frigivning* samt anför därvid följande.

I 1 § lagen den 18 september 1943 om villkorlig frigivning, som skall avlösa 1906 års lag i ämnet och träder i kraft den 1 januari 1945, stadgas, att den som undergår straffarbete på viss tid, ej under sex månader, eller fängelse på minst lika lång tid skall villkorligt frigivas, då fem sjättedelar av strafftiden förflutit. Vid sidan av denna bestämmelse om obligatorisk villkorlig frigivning upptager lagen i 2 § bestämmelser om fakultativ villkorlig frigivning. Enligt sistnämnda lagrum må den som undergår straffarbete på viss tid eller fängelse och som avtjänat två tredjedelar av strafftiden, dock minst 8 månader, under vissa förutsättningar villkorligt frigivas tidigare än som följer av 1 §. I beslut om villkorlig frigivning skall fastställas viss prøvotid. Om den frigivne under denna tid åsidosätter något som till följd av frigivningen åligger honom eller ånyo lagföres för brott, kan den villkorligt medgivna friheten förklaras förverkad. Under prøvotiden skall den frigivne i allmänhet stå under tillsyn och vara underkastad särskilda föreskrifter angående vistelseort, bostad, arbetsanställning m. m.

Enligt kungörelsen den 10 december 1909 angående förordnande om verkställighet av utslag, varigenom frihetsstraff ådömts, sådan denna kungörelse lyder enligt ändringar som vidtagits i samband med utfärdandet av 1943 års lag om villkorlig frigivning, åligger det tillsyningsman vid fängelse eller länsstyrelse att vid meddelande av förordnande om verkställighet av ådömt frihetsstraff å utslaget göra anteckning om dagen för straffets början och dagen för dess slut eller, om obligatorisk villkorlig frigivning ifrågakommer, den dag då sådan skall äga rum. Meddelas före den 1 januari 1945 förordnande om verkställighet av straff, som skall sluta efter nämnda dag, skall å utslaget anteckning göras om den dag, då obligatorisk villkorlig frigivning skall ske, såframt sådan skall äga rum enligt den nya lagens bestämmelser, jämförda med övergångsbestämmelserna till densamma. Beträffande fänge,

vilken på grund av tidigare meddelat förordnande undergår straff som skall sluta efter den 1 januari 1945, har verkställighetsmyndigheten ålagts att före den 1 oktober 1944 utsätta dag, då obligatorisk villkorlig frigivning skall ske. Nyssnämnda övergångsbestämmelser till 1943 års lag innehålla bl. a., att villkorlig frigivning enligt 1 § ej må äga rum beträffande den, för vilken den 1 januari 1945 av strafftiden återstår mindre än en månad eller, om straffet utgör ett år eller däröver men understiger tre år, mindre än två månader eller, om straffet utgör tre år eller däröver, mindre än tre månader.

Det har kommit till min kännedom att vid förordnande om verkställighet av straff, som skall sluta efter den 1 januari 1945, verkställighetsmyndigheterna i visst hänseende hyst skilda åsikter om innebörden av den nya lagstiftningen. Jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen gäller, att om någon, som genom lagakraftvunnet utslag för brott dömts till fängelse eller straffarbete på viss tid, därefter övertygas om brott som förövats innan verkställighet av nämnda straff börjat, domstolen skall, om den brottslige jämväl för det nya brottet finnes förskylla straffarbete eller fängelse, ådöma gemensamt straff för brotten, vilket skall bestämmas så som om han på en gång hade lagförts för dem. Från det gemensamma straffet skall avräknas vad den dömd kan hava utstått av det förut ådömda straffet. Vid förordnande om verkställighet av ett med stöd av dessa bestämmelser ålagt straff uträknas enligt vedertagen praxis strafftiden så, att tiden för det gemensamma straffet utlägges efter kalendern från den dag då den dömd återintages för fortsatt verkställighet. Från den sålunda preliminärt bestämda slutdagen räknas härefter bakåt så lång tid som den dömd förut avtjänat, varigenom slutdagen erhålles. Med detta beräkningssätt ligger det nära till hands att vid tillämpning av 1 § i 1943 års lag om villkorlig frigivning bestämma, huruvida och när obligatorisk villkorlig frigivning skall ske med hänsyn till det gemensamma straffet. Enligt vad jag erfarit ha också vissa myndigheter förfarit på detta sätt. Andra myndigheter ha ansett en annan beräkningsmetod vara den riktiga. Denna utgår från att man vid prövning av fråga om villkorlig frigivning icke äger att i strafftiden inräkna tiden för straff som redan till fullo avtjänats, även om detta straff ingår i ett med tillämpning av 4 kap. 3 § strafflagen ådömt gemensamt straff. Enligt den senare metoden skall sålunda frågan om och när obligatorisk villkorlig frigivning skall ske bedömas med hänsyn endast till den straffåterstod som den dömd har att avtjäna.

Lagen lämnar icke säker ledning för avgörande villkendera beräkningsmetoden som i det angivna fallet är den riktiga. Däremot har i lagen uttryckligen reglerats förfaringssättet för det fall att den som villkorligt frigivits enligt lagen ådömes förhöjt straff med tillämpning av 4 kap. 3 § strafflagen. I 14 § andra stycket lagen om villkorlig frigivning stadgas nämligen, att i dylikt fall frågan om ny villkorlig frigivning skall bedömas med hänsyn till det för brotten gemensamma straffet, dock att ny villkorlig frigivning enligt 1 § i lagen ej må ske, med mindre straffet efter avräkning av vad den dömd förut utstått uppgår till minst sex månader och ej heller förrän han ånyo avtjänat minst fem månader.

Sistnämnda bestämmelse tillkom i anledning av vissa av lagrådet framställda erinringar mot det till lagrådet remitterade förslaget i ämnet. I 15 § av detta förslag hade upptagits ett stadgande av innehåll att, därest den frigivne ådömdes förhöjt straff jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen, vad på grund av den villkorliga frigivningen förordnats skulle vara utan verkan. Lagrådet anmärkte, att någon regel om huru tiden för ny villkorlig frigivning för detta fall skulle beräknas icke upptagits, medan däremot, då villkorligt medgiven frihet eljest förklarades förverkad, frågan om ny villkorlig frigivning enligt 14 § i förslaget skulle bedömas med hänsyn till det vid frigivningen återstående straffet eller det längre straff, som den frigivne hade att undergå till följd av att han jämväl ådömts straff för brott som begåtts efter den tidigare straffverkställighetens början.

Beträffande det fall att jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen förhöjt straff ådömdes anförde lagrådet följande.

Förslaget kan lämna rum för två skilda tolkningar, medförande väsentligt olika resultat. Enligt den ena, som bygger på den uppfattning som kommit till uttryck i sakkunnigbetänkandet, skulle vad av det gemensamma straffet återstår att verkställa anses såsom nytt straff med avseende å frågan om ny villkorlig frigivning. Om t. ex. det först ådömda straffet utgör straffarbete i tre år och den dömde frigives sedan $\frac{5}{6}$ därav eller två år sex månader verkställts samt det gemensamma straffet är tre år sex månader, varifrån skall avräknas den avtjänade strafftiden, skulle enligt denna tolkning villkorlig frigivning enligt 1 § ske sedan $\frac{5}{6}$ av återstoden, ett år, eller tio månader avtjänats. Den dömde får alltså avtjäna sammanlagt tre år fyra månader eller således nästan hela det gemensamma straffet. Hade han däremot på en gång dömts för båda brotten till tre år sex månader, skulle frigivningen ha skett efter $\frac{5}{6}$ av nämnda strafftid eller två år elva månader. Detta resultat av att lagföring skett vid skilda tillfällen strider mot grundtanken i 4 kap. 3 § strafflagen, nämligen att tillfälligheter av denna art ej böra inverka på bestraffningen. Den andra tolkningen åter innebär, att frågan om ny villkorlig frigivning skall bedömas med hänsyn till det gemensamma straffet. I anförda exempel skall då frigivningen ske sedan $\frac{5}{6}$ av tre år sex månader eller två år elva månader verkställts. Då därav förut avtjänats två år sex månader, skall den dömde frigivas sedan han ytterligare avtjänat fem månader eller $\frac{5}{6}$ av straffhöjningen. En regel i enlighet med denna tolkning står i god överensstämmelse med nämnda grundtanke i 4 kap. 3 § strafflagen. Det förhållande att en dom enligt nämnda lagrum formellt sett innebär ådömande av ett nytt odelbart straff talar också till förmån för denna tolkning. Möjligen kan den även anses motsättningsvis framgå av att, såsom förut påpekats, motsvarighet saknas till bestämmelsen i 14 §.

Oavsett vad med förslaget kan hava åsyftats, lär sista nämnda tolkning böra tagas till utgångspunkt vid frågans reglering, och uttrycklig bestämmelse i ämnet bör meddelas i lagtexten. En sådan regel kräver emellertid modifikation i riktning mot en lösning enligt den andra tolkningen av 15 §. Regeln kan nämligen leda till resultat, som icke kunna anses förenliga med de allmänna förutsättningarna för villkorlig frigivning. Såvitt gäller frigivning enligt 1 §, medför regeln på sätt det anförda exemplet visar att verkställigheten efter den nya domen blott motsvarar $\frac{5}{6}$ av straffhöjningen och att därefter ny frigivning skall ske. Är straffhöjningen obetydlig, resulterar den nya domen i att den dömde intages på straffanstalt för en mycket kortvarig verkställighet. Därest på sätt lagrådet förordnat föreskrift meddelas, att straf-

fet skall anses till fullo verkställt sedan prövotiden gått till ända utan att fråga om förverkande uppkommit, kan det till och med inträffa att någon ny verkställighet ej skall ske, ändå att förhöjt straff ådömts. Då obligatorisk villkorlig frigivning eljest ej ifrågakommer, med mindre strafftiden uppgår till minst sex månader och den dömda därav undergått minst fem månader, synes nämnda resultat icke vara tillfredsställande. Den modifikation som med hänsyn härtill bör vidtagas läser böra innefatta att ny villkorlig frigivning ej må ske med mindre vad av det för brotten gemensamma straffet återstår att verkställa uppgår till minst sex månader och ej heller förrän den dömda ånyo avtjänat minst fem månader. Med hänsyn till att villkorlig frigivning enligt 2 § är beroende på Kungl. Maj:ts prövning synes det icke vara erforderligt att den åsyftade modifikationen gäller i fråga om sådan villkorlig frigivning.

Lagrådet tillade, att den föreslagna modifikationen tydligen borde gälla även det fall att den frigivne ådömdes förhöjt straff jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen i mål som anhängiggjorts först efter det prövotiden gått till ända.

De synpunkter lagrådet anfört i sitt nyss återgivna yttrande äro i allt väsentligt tillämpliga även då det tidigare ådömda straffet till fullo avtjänats. Under en övergångstid efter den nya lagens ikraftträdande har man att räkna med att vid tillämpningen av 4 kap. 3 § strafflagen ett tidigare ådömt straff, vilket enligt den nya lagen bort medföra obligatorisk villkorlig frigivning, avtjänats till fullo, därför att verkställigheten avslutats så tidigt att 1943 års lag ej blivit tillämplig. Avgöres i ett sådant fall frågan om villkorlig frigivning med hänsyn endast till straffhöjningen, kommer resultatet att strida mot den av lagrådet återopade grundtanken för 4 kap. 3 § strafflagen, att det icke bör inverka på bestraffningen att lagföring för brotten skett vid skilda tidpunkter. Avgöres åter frågan om villkorlig frigivning med hänsyn till det gemensamma straffet, kan det — särskilt om den tidigare ådömda strafftiden är lång i förhållande till det gemensamma straffet — inträffa att den straffåterstod som den dömda har att avtjäna blir mycket kort eller att någon ny verkställighet över huvud ej skall äga rum. Det kan ifrågasättas att till undvikande av sistnämnda olägenhet analogivis tillämpa bestämmelserna i 14 § andra stycket lagen om villkorlig frigivning. En sådan analogisk tillämpning av detta lagrum, som enligt sin lydelse förutsätter att den dömda redan tidigare villkorligt frigivits, torde dock icke vara säkert grundad.

Det berörda spörsmålet är av betydelse ej blott under en övergångstid efter den nya lagens ikraftträdande utan även i den fortsatta tillämpningen, nämligen — förutom i vissa sällsynta undantagsfall — då det först ådömda straffet ej uppgår till sex månader.

Frågan när villkorlig frigivning skall ske i här förevarande fall synes böra regleras i överensstämmelse med föreskrifterna i 14 § andra stycket lagen om villkorlig frigivning. Ett särskilt skäl härför är att detta lagrum enligt vad lagrådet anfört bör tillämpas även då den villkorligt frigivne ådömes förhöjt straff jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen i mål som anhängiggjorts först efter det prövotiden gått till ända. I så fall får den dömda tillgodoräkna sig hela det

förut ådömda straffet såsom avtjänat och icke endast den del därav som faktiskt verkställts. Det synes då vara inkonsekvent att den som till fullo avtjänat ett honom tidigare ådömt straff icke skall få tillgodonjuta förmånen att frågan om villkorlig frigivning bedömes med hänsyn till det gemensamma straffet. Den regel i detta hänseende som upptagits i 14 § andra stycket lagen om villkorlig frigivning bör fördenskull äga generell giltighet.

Såsom förut nämnts upptager sistnämnda lagrum en nödvändig modifikation i regeln, att frågan om villkorlig frigivning skall bedömas med hänsyn till det gemensamma straff som ådömts jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen. Villkorlig frigivning må sålunda ej ske, med mindre straffet efter avräkning av vad den dömde förut utstått uppgår till minst sex månader och ej heller förrän han ånyo avtjänat minst fem månader. Vid en utvidgning av stadgandets tillämplighetsområde leder nämnda modifikation till att den som till fullo avtjänat det tidigare ådömda straffet får avtjäna större del av det gemensamma straffet än om verkställigheten av det tidigare ådömda straffet avslutats med villkorlig frigivning. Om t. ex. en person, som avtjänat tre års straffarbete, därefter med tillämpning av 4 kap. 3 § strafflagen dömes till ett gemensamt straff av straffarbete i tre år sex månader, kommer han att få avtjäna fem månader av straffhöjningen eller sålunda tillhoppa tre år fem månader av det gemensamma straffet. Därest verkställigheten av det tidigare ådömda straffet avslutats med obligatorisk villkorlig frigivning, hade han däremot behövt avtjäna sammanlagt endast två år elva månader, eller samma tid som om han dömts för brotten i ett sammanhang eller det förhöjda straffet ådömts honom, medan verkställigheten av det tidigare ådömda straffet alltså pågick. Förändras exemplet därhän, att det gemensamma straffet antages vara fyra år, kommer alltså den sammanlagda strafftid som den dömde får avtjäna att utgöra tre år och fem månader. Detta kan synas innebära en orättvisa gent emot den vars gemensamma straff bestämts till kortare tid. Ojämnheter av det slag som nu antyts äro emellertid endast en följd av att det tidigare ådömda straffet avtjänats före den nya lagstiftningens ikraftträdande och kunna ej anses mera stötande än att den, som före den 1 januari 1945 till fullo undergått honom ådömt straff, fått avtjäna längre strafftid än fallet blir för den som ådömts ett lika långt straff, vilket slutar först efter den 1 januari 1945.

Det nya stadgandet, vilket bör omfatta jämväl de i 14 § andra stycket avsedda fallen, torde böra innehålla, att om jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen förhöjt straff ådömes den, som villkorligt frigivits eller till fullo avtjänat honom förut ådömt straff, obligatorisk villkorlig frigivning ej må ske, med mindre straffet efter avräkning av vad han tidigare utstått uppgår till minst sex månader och ej heller förrän den dömde ånyo avtjänat minst fem månader. Stadgandet synes böra införas såsom ett andra stycke i 1 §. Av den föreslagna avfattningen lär framgå att den utgår från att frågan om villkorlig frigivning alltid skall bedömas med hänsyn till det gemensamma straffet. Denna princip skall givetvis iakttagas även vid tillämpning av bestämmelsen i 2 § om fakultativ villkorlig frigivning. Införes ett stadgande av nyss angiven

innebörd i 1 §, bör 14 § andra stycket utgå ur lagen. I samband med det föreslagna tillägget till 1 § torde den nuvarande bestämmelsen i denna paragraf böra i redaktionellt hänseende jämkas något.

Beträffande den som före den 1 januari 1945 villkorligt frigivits enligt äldre lag skall enligt övergångsbestämmelserna till den nya lagen äldre lag alltjämt tillämpas. Förklaras den villkorligt medgivna friheten förverkad i samband med ny straffdom, böra emellertid reglerna i den nya lagen tillämpas med avseende å frågan om ny villkorlig frigivning. Detta torde dock följa av en riktig tolkning av bestämmelserna, varför någon uttrycklig föreskrift i sådant hänseende icke synes vara erforderlig.

I enlighet med det anförda har inom justitiedepartementet upprättats förslag till *lag angående ändring i lagen den 18 september 1943 (nr 691) om villkorlig frigivning*.

Föredraganden hemställer, att lagrådets utlåtande över ifrågavarande lagförslag, av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemstäl-
lan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

Bertil Crona.

Förslag

till

Lag

angående ändring i lagen den 18 september 1943 (nr 691) om villkorlig frigivning.

Härigenom förordnas, att 1 § lagen den 18 september 1943 om villkorlig frigivning skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives samt att 14 § andra stycket samma lag skall utgå.

1 §.

Den som undergår straffarbete på viss tid, ej under sex månader, eller ock fängelse på minst lika lång tid skall villkorligt frigivas, då han avtjänat fem sjättedelar av strafftiden.

Varder jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen förhöjt straff ådömt den som villkorligt frigivits eller till fullo avtjänat honom förut ådömt straff, må villkorlig frigivning som i första stycket sägs ej ske, med mindre straffet efter avräkning av vad han tidigare utstått uppgår till minst sex månader och ej heller förrän den dömde ånyo avtjänat minst fem månader.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1945.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 27 oktober 1944.

Närvarande:

regeringsrådet KELLBERG,
justitieråden GULDBERG,
EKBERG,
SANTESSON.

Enligt lagrådet den 27 oktober 1944 tillhandakommet utdrag av protokoll över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 20 oktober 1944, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upprättat förslag till *lag angående ändring i lagen den 18 september 1943 (nr 691) om villkorlig frigivning*.

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, hade inför lagrådet föredragits av byråchefen för lagärenden i justitiedepartementet L. G. Ohlsson.

Förslaget föranledde följande yttrande av lagrådet.

För det fall, som behandlas i 1 § andra stycket, skall såsom strafftid räknas tiden för det gemensamma straffet. I nuvarande andra stycket av 14 § är denna princip för där avsett fall uttryckligen fastslagen. Något motsvarande stadgande har icke upptagits i förslaget med hänsyn till avfattningen av andra stycket i 1 §. Emellertid synes det önskligt, att den angivna principen kommer till tydligt uttryck i lagtexten. Då enahanda beräkning av strafftiden skall iakttagas vid tillämpningen av lagen i övrigt, synes stadgande i ämnet böra erhålla sin plats såsom ett första stycke i 20 §. Såsom ett andra stycke i sistnämnda paragraf bör ingå paragrafens nuvarande innehåll.

Enligt förslaget skall 14 § andra stycket utgå. Detta synes med hänsyn till sambandet mellan denna paragraf och 13 § mindre lämpligt. Lagrådet hemställer, att det föreslagna andra stycket i 1 § inskränkes till att avse den som till fullo avtjänat det honom förut ådömda straffet samt att såsom ett andra stycke i 14 § upptages föreskrift att, om jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen förhöjt straff ådömes den som villkorligt frigivits, i fråga om ny villkorlig frigivning enligt 1 § skall gälla vad i andra stycket samma paragraf stadgas.

Iakttages vad här ovan föreslagits, föranledes därav viss ändring i förvarande lags ingress.

Ur protokollet:

Bertil Crona.

Utdrag av protokollet över justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 27 oktober 1944.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, BERGQUIST, BAGGE, DOMÖ, GJÖRES, EWERLÖF, RUBBESTAD, OHLIN, ERLANDER, DANIELSON.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Bergquist, anmäler lagrådets denna dag avgivna utlåtande över det till lagrådet den 20 oktober 1944 remitterade förslaget till *lag angående ändring i lagen den 18 september 1943 (nr 691) om villkorlig frigivning*.

Efter redogörelse för lagrådets utlåtande anför föredraganden följande.

Lagrådet har föreslagit, att i 20 § införes ett uttryckligt stadgande att frågan om villkorlig frigivning av den som jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen ådömts förhöjt straff alltid skall bedömas med hänsyn till det gemensamma straffet. Jag har ansett mig böra biträda detta förslag.

I enlighet med vad lagrådet vidare hemställt torde därjämte 1 § andra stycket i förslaget böra inskränkas till att avse den som till fullo avtjänat honom förut ådömt straff samt i 14 § andra stycket böra upptagas föreskrift att, om jämlikt 4 kap. 3 § strafflagen förhöjt straff ådömes den som villkorligt frigivits, i fråga om ny villkorlig frigivning enligt 1 § skall gälla vad i andra stycket samma paragraf stadgas. Såsom lagrådet anmärkt, föranleda de angivna ändringarna viss jämkning i lagförslagets ingress.

Föredraganden hemställer, att det i enlighet med vad sålunda anförts ändrade lagförslaget måtte jämlikt § 87 regeringsformen genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Stefan Stiernstedt.